

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ประเทศไทยมีการเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตจากครอบครัวใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยวจากสภาพสังคมดังกล่าวทำให้สัตว์เลี้ยงเข้ามามีความสำคัญกับมนุษย์มากขึ้นจึงเกิดธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง และในปัจจุบันมีการประกอบธุรกิจร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยงเกิดขึ้นมากมายจึงเห็นได้ตลาดนัดขายสัตว์เลี้ยงที่เป็นที่รู้จักกันในกลุ่มคนทั่วไปและเป็นที่ยอมรับ เช่น สวนจตุจักร สนามหลวงสองและตามร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยงทั่วไปตามห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

ในการประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงจึงมีการก่อตั้งและขยายตัวมากขึ้นอย่างรวดเร็วจึงมีการนำสัตว์เลี้ยงมาจำหน่ายที่ร้านดังกล่าวมากขึ้นมีการดำเนินการจำหน่ายอย่างเสรีโดยไม่มีรูปแบบการดำเนินการที่เป็นเอกภาพที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึงและยึด ถือนำไปปฏิบัติตามซึ่งมาตรการที่ควบคุม กำกับ ดูแล ผู้ประกอบธุรกิจนี้ปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 หมวด 5 (เหตुरำคาญ) ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในควบคุม ดูแล ด้านการสาธารณสุขของประชาชนและพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 มีวัตถุประสงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคระบาดที่อาจเกิดจากสัตว์มาสู่คน

เนื่องจากผู้บริโภคในปัจจุบันเลือกที่จะบริการร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยงเพื่อหาสัตว์เลี้ยงที่ถูกต้องทำให้เกิดธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงมากขึ้นและผู้ประกอบการดำเนินการโดยไม่มีมาตรการทางกฎหมายที่ควบคุม กำกับ ดูแล กิจการดังกล่าวโดยอย่างมีประสิทธิภาพจะมีเพียงบทบัญญัติกฎหมายที่สามารถนำมาบังคับใช้ในการดูแลในด้านต่างๆ เช่น ในด้านการสาธารณสุขโดยมีวัตถุประสงค์ในการคำนึงถึงสุขภาพอนามัยประชาชนเป็นวัตถุประสงค์หลัก

1) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ได้มีบัญญัติเรื่องการป้องกันเหตुरำคาญอันอาจเกิดจากการเลี้ยงสัตว์ไว้ในหมวด 5 มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตुरำคาญในมาตรการในส่วนที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนได้ในมาตรา 25 (2) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ มาตรา 25 (3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือการควบคุมสารเป็นพิษ

หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและในหมวด 6 การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ มาตรา 29 เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ให้เขตอำนาจราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้และการออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังกล่าว พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในหมวด 6 กำหนดให้มีการควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ โดยให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อกำหนดท้องถิ่น เพื่อกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ทั้งในเรื่องประเภทของสัตว์ที่ห้ามเลี้ยง กรรมวิธีการเลี้ยง การป้องกันเหตุรำคาญ และการปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะด้วย ข้อกำหนดของท้องถิ่นที่กำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์สามารถแบ่งได้ 3 ลักษณะดังนี้ (1) เขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิด โดยเด็ดขาด คือ เขตพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่มีความเจริญเป็นชุมชนหนาแน่นเป็นสถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งไม่เหมาะสมที่จะให้มีการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ โดยเฉพาะสัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร เป็นต้น (2) เขตให้เลี้ยงสัตว์บางชนิดไม่เกินจำนวนที่กำหนดต้องกำหนดชนิดและประเภทของสัตว์ที่ห้ามให้ชัดเจนด้วย เช่น ในเขตชุมชนอาคารพาณิชย์ที่มีผู้อาศัยอย่างหนาแน่นไม่สมควรให้มีสุนัขจำนวนเกินกว่า 2 ตัวต่ออาคาร 1 คูหาเพื่อเป็นการป้องกันมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่ข้างเคียง หรือการกำหนดให้เขตพื้นที่ของท้องถิ่นนั้นเป็นเขตห้ามเลี้ยงสุกรเกินกว่า 50 ตัว ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงของปัญหาว่าต้องมีจำนวนเท่าไรจึงจะเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของชุมชนนั้นๆ (3) เขตให้เลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์บางชนิดได้โดยมีมาตรการอย่างไรอย่างหนึ่งโดยการนำมาตรฐาน หลักเกณฑ์ และวิธีการทางวิชาการมากำหนด เพื่อมิให้เกิดปัญหาด้านสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สุขลักษณะหรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นออกเป็นข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว ก็จะมีผลบังคับให้ประชาชนในเขตพื้นที่นั้นๆ ต้องปฏิบัติตาม หากใครฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท และในการกำหนดเขตควบคุมดังกล่าวจะต้องกำหนดขอบเขตให้ชัดเจน และต้องขึ้นอยู่กับปัญหา และต้องมีเหตุผล มีข้อเท็จจริงตามสภาพสิ่งแวดล้อมของชุมชนนั้นๆ หากไม่มีเหตุผล ประชาชนย่อมมีสิทธิฟ้องศาลปกครองให้เพิกถอนข้อกำหนดของท้องถิ่นนั้นได้

ในการประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงอาจเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ แก่ชุมชนใกล้เคียงได้หากการประกอบการค้าดังกล่าวทำให้เกิดเหตุรำคาญ ราชการส่วนท้องถิ่นคือผู้มีอำนาจให้พนักงานท้องถิ่นห้ามมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วยโดยออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคล ที่เป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดเหตุ

ราคาณั้่นระงับหรือป้องกันเหตุราคาณั้ภายในเวลาอันควร และหากเห็นสมควรให้มีอำนาจระงับหรือป้องกันเหตุราคาณั้ภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่งกำหนดให้ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวมานี้ได้บังคับใช้ในส่วนที่การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ใดอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนราคาณั้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงสถานที่เลี้ยงสัตว์และส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายยังไม่ครอบคลุมและเพียงพอที่จะกำกับ ดูแลควบคุมกิจการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงจะนำบังคับกับกิจการจำหน่ายสัตว์เลี้ยง

2) พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499

พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์เป็นกฎหมายที่ป้องกัน โรคระบาดจากสัตว์สู่คนซึ่งสัตว์เลี้ยงอาจเป็นพาหนะที่จะนำโรคมานสู่คนได้ในพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีบทบัญญัติที่ควบคุมดูแลในส่วนการควบคุมการค้าสัตว์และซากสัตว์ไว้ในหมวด 4 มาตรา 21 มาตรา 21 ทวิ มาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 โดยห้ามมิให้บุคคลใดทำการค้าสัตว์ ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ สุกร หรือสัตว์ชนิดอื่น ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดการควบคุมการค้าสัตว์และซากสัตว์อาศัยอำนาจตามมาตรา 7 และมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 กำหนดในข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะทำการค้าสัตว์และซากสัตว์ดังต่อไปนี้ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อ นายทะเบียนพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอรับใบอนุญาต (1) ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ สุกร กวาง นากหญา สุนัขและ แมว ทั้งนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยงที่ต้องทำการขออนุญาตในบทบัญญัติที่กล่าวถึง ได้แก่การจะทำการค้าสุนัขและแมวซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงต้องได้นับการขออนุญาตจากนายทะเบียนพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานในการขอรับอนุญาต

สำหรับธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงนั้นก่อนทำการค้าสัตว์เลี้ยงหากเป็นการจำหน่ายสุนัขและแมวจะต้องทำการขออนุญาตทำการค้าสัตว์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์พ.ศ.2499ซึ่งเป็นกฎหมายควบคุมการค้าสัตว์เลี้ยงซึ่งกำหนดให้ครอบคลุมถึงการค้าสุนัขและแมวด้วย แต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมถึงการค้าสัตว์เลี้ยงประเภทอื่นด้วยเช่นกระต่าย เม่น ที่ร้านสัตว์เลี้ยงอาจนำมาจำหน่ายในร้านได้และกฎหมายดังกล่าวมิได้บัญญัติควบคุมการค้าเนินการเกี่ยวกับร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยง โดยตรงเป็นเพียงการขออนุญาตทำการการค้าสุนัขและแมวเท่านั้นกฎหมายดังกล่าวยังไม่สามารถบังคับกำกับ ดูแล ผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงอย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ

3) ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ.2550 อาศัยอำนาจตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2428 ประกอบกับข้อ 6 ได้กำหนด ให้สัตว์แพทย์ตามความหมายของระเบียบนี้ได้แก่ข้าราชการ

กรุงเทพมหานครซึ่งดำรงตำแหน่งนายสัตวแพทย์หรือสัตวแพทย์ที่ได้รับอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ชั้น 1 ทำการจดทะเบียนสุนัข โดยทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวร เช่น การฝังไมโครชิพ จากสัตวแพทย์พร้อมออกใบรับรอง และให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อบันทึกรายละเอียดรูปพรรณสัณฐานของสุนัขและไมโครชิพ รายละเอียดเจ้าของสุนัข สถานที่สุนัขอาศัยพร้อมออกบัตรประจำตัวสุนัขซึ่งสุนัขที่ต้องทำการจดทะเบียนได้แก่สุนัขที่มีอายุไม่เกินร้อยยี่สิบวันต้องจดทะเบียนสุนัขภายในร้อยยี่สิบวันนับแต่สุนัขเกิด และสุนัขที่นำมาเลี้ยงในเขตกรุงเทพมหานครต้องจดทะเบียนสุนัขภายในสามสิบวันนับแต่วันที่น่าสุนัขมาเลี้ยงในส่วนระเบียบของกรุงเทพมหานครที่เกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ.2550

จากปัญหาการสืบเนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกรจำกัดค่านิยามธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงว่าเป็นการเก็บสัตว์เลี้ยงไว้ในลักษณะเช่นไรที่จะเข้าองค์ประกอบในลักษณะการเก็บสัตว์เลี้ยงไว้เพื่อจำหน่ายและต้องได้อยู่ภายใต้การควบคุม กำกับ และดูแลตามกฎหมาย ด้วยร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยงในปัจจุบันมีการประกอบธุรกิจกันอย่างเสรีมีการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงตามสถานที่สาธารณะทั่วไป เช่น ตลาดนัด ห้างสรรพสินค้า และตามร้านค้าทั่วไปที่เปิดในรูปแบบร้านสัตว์เลี้ยง แม้ว่าการประกอบธุรกิจดังกล่าวนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือการนำสัตว์เลี้ยงมาเก็บไว้ในร้านเพื่อรอการจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภค แต่ก็มีลักษณะที่แตกต่างโดยการเก็บสัตว์เลี้ยงอาจจะมีทั้งเก็บสัตว์เลี้ยงในร้านค้าหรือการเก็บไว้ที่อื่นแล้วนำมาจำหน่ายในร้านค้าดังกล่าวทั้งนี้ยังไม่ได้นิยามความหมายของธุรกิจดังกล่าวว่าเป็นลักษณะของร้านจำหน่ายสัตว์เลี้ยง

อีกทั้งปัญหาในการดำเนินการประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงจะต้องทำการขออนุญาตค้าสัตว์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 ซึ่งในการจำหน่ายสัตว์เลี้ยงนี้โดยการดำเนินธุรกิจดังกล่าวได้ดำเนินการได้อย่างเสรีและไม่มีกำหนดแนวทางการให้ผู้ประกอบการยึดถือโดยการดำเนินการว่าผู้ประกอบการต้องทำซึ่งจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันและเมื่อจะทำการค้าสัตว์เลี้ยงจำพวกสุนัขและแมวต้องดำเนินการทำการขออนุญาตก่อนทำการการค้าโดยให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียนพร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานตามที่กำหนดไว้ในแบบคำขอรับใบอนุญาต ในการดำเนินการค้าสัตว์นั้นต้องทำการขออนุญาตต่อนายทะเบียนมีกำหนดเฉพาะสุนัข กับแมวเท่านั้น ที่ต้องทำการขออนุญาตในกรณีที่ต้องการทำการค้าสัตว์ตามความหมายในกฎกระทรวงกำหนดการควบคุมการค้าสัตว์และซากสัตว์ พ.ศ.2552 ดังนั้นในการดำเนินการของธุรกิจจำหน่ายต้อง ทำการขออนุญาตต่อกรมปศุสัตว์หากมีการค้าสุนัขและแมวแต่และหากสัตว์เลี้ยงอย่างอื่นด้วย เช่น กระต่าย แม่น หรือนกจึงไม่รวมในความหมายของที่ต้องทำการขออนุญาตทำการค้าสัตว์เลี้ยงดังกล่าวถึงนี้ด้วย ในการดำเนินธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงในการ

ดำเนินการและในการดำเนินประกอบธุรกิจยังไม่มีกำหนดแนวทางการดำเนินการให้ผู้ประกอบการต้องดำเนินการ

สำหรับหน่วยงานที่เข้ามารับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุม กำกับ ดูแล ธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงในปัจจุบันมีหน่วยงานที่เข้ามามีบทบาท อยู่ 2 หน่วยงานหลัก คือ ราชการส่วนท้องถิ่น โดยอาศัยอำนาจพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 และ กรมปศุสัตว์ ตามอำนาจพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 แต่ทั้งสองหน่วยงานก็มีบทบาทในการคุ้มครองที่แตกต่างกันในส่วนราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 นั้นกำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นดูแลในการสาธารณสุขในส่วนป้องกันเหตุรำคาญอันอาจเกิดจากการเลี้ยงสัตว์เลี้ยงเพื่อดูแลด้านสุขอนามัยแก่ประชาชนเป็นวัตถุประสงค์หลัก และ กรมปศุสัตว์จะมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 มุ่งคุ้มครองและป้องกันโรคระบาดอันอาจเกิดกับสัตว์มิให้แพร่กระจายสู่สัตว์และสู่มนุษย์ได้ดังนั้นในความรับผิดชอบของทั้งสองหน่วยงานนั้นยังไม่มีหน่วยงานไหนที่มีหน้าที่โดยตรงในการควบคุม กำกับ ดูแลผู้ประกอบการจำหน่ายสัตว์เลี้ยง โดยตรงที่จะเข้าไปมีอำนาจในการควบคุม กำกับ ดูแลกิจการดังกล่าวอย่างชัดเจน

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ได้กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ ในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ซึ่งตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ได้ให้คำนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้หมายความว่า (1) นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด (2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล (3) นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล (4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร (5) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา (6) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้นให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ซึ่งเหตุรำคาญที่เกี่ยวกับสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและเจ้าหน้าที่พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 ได้บัญญัติคำศัพท์คำว่า “การค้ำ” ให้หมายความว่า การค้ำในลักษณะคนกลาง และให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ สารวัตร นายทะเบียน สัตวแพทย์ เป็นผู้กำกับควบคุม ดูแล โดยมีอำนาจหน้าที่แตกต่างกัน ตามที่พระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจไว้ เช่น การออกไปอนุญาตให้ค้ำสัตว์ และชากสัตว์ การตรวจสัตว์และชากสัตว์ การประกาศเขตโรคระบาดสัตว์

เป็นต้น ยังไม่มีพนักงานเจ้าหน้าที่ใดที่มีอำนาจโดยตรงในการการควบคุม กำกับ ดูแลธุรกิจจำหน่าย สัตว์เลี้ยง

การกำหนดมาตรการลงโทษที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกข้อบังคับสำหรับราชการส่วน ท้องถิ่น ในการก่อให้เกิดเหตุรำคาญ แต่มิได้ระบุจำเพาะเจาะจงถึงความผิดสำหรับร้านจำหน่ายสัตว์ เลี้ยงไว้แต่อย่างใดตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 ได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการใช้อำนาจส่วนอาญา เช่นการจับกุม การตรวจยึด และการปรับสำหรับผู้กระทำความผิดดั่งนั้น จึงยังไม่มีมาตรการทางอาญาสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับบทบัญญัติในการควบคุม กำกับ ดูแล ธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง

ในส่วนการแบ่งประเภทสัตว์เลี้ยงยังไม่ในการที่จะนำมาจำหน่ายเป็นสินค้าซึ่งใน มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยปัจจุบันยังไม่มียกเว้นถึงการแบ่งประเภทของสัตว์และ การจัดประเภทในการควบคุม กำกับ ดูแลสัตว์เลี้ยงให้แตกต่างและการดำเนินการในการจำหน่าย สัตว์แต่ละประเภทที่นำมาจำหน่ายจึงเป็นปัญหาในปัจจุบันที่ไม่ได้รับการแก้ไขซึ่งต้องทำการ ควบคุมกำกับ การดูแลที่แตกต่างกันและการคุ้มครองทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการจำหน่ายสัตว์เลี้ยง ยังไม่มีกรอบคลุมและเพียงพอที่จะให้การป้องกันกับสัตว์เลี้ยงได้ทั้งหมดในการแยกประเภทสัตว์เลี้ยง จะสามารถแบ่งแยกตามลักษณะสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับสัตว์แต่ละประเภทและ ในสภาพแวดล้อมของสัตว์แต่ละประเภทจะแตกต่างกันในการกำหนดสภาพแวดล้อมของสัตว์ แต่ละประเภท ซึ่งสัตว์เลี้ยงแต่ละประเภทมีธรรมชาติที่แตกต่างกันและความต้องการที่แตกต่างกัน จึงมีความจำเป็นต้องมีการแบ่งแยกประเภทสัตว์เลี้ยงต่างๆ ตามสภาพสิ่งแวดล้อมและความ เหมาะสมกับสายพันธุ์ของสัตว์นั้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากข้อสรุปดังกล่าว ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

- 1) ควรมีกฎหมายระบุคานิยามของคำว่าธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงว่ามีลักษณะการมีสัตว์ เลี้ยงไว้จำหน่ายหรือเก็บไว้ขาย และการเก็บสัตว์เลี้ยงไว้ในร้านเพื่อรอการจำหน่ายทุกประเภทให้เข้าข่าย การประกอบธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง โดยผู้ประกอบการที่เข้าขายหรือมีการดำเนินการในรูปแบบ การเก็บสัตว์เลี้ยงไว้นั้นต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติดังกล่าว
- 2) ควรมีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยกำหนดในพระราชบัญญัติโรค ระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 ให้กรมปศุสัตว์ เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและมีอำนาจในการควบคุม กำกับ

ดูแล ธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงอย่างครอบคลุมและเป็นรูปธรรมมากขึ้น เพื่อประโยชน์ของผู้บริโภค เป็นสำคัญ

3) ควรเพิ่มเติมกฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่และกำหนดอำนาจหน้าที่ในการควบคุม ธุรกิจการจำหน่ายสัตว์เลี้ยง โดยให้เพิ่มบทบัญญัติในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 ในส่วนอำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าไปทำการตรวจสอบ และ ควบคุมการดำเนินธุรกิจทั้งก่อนเริ่มทำการก่อตั้งและระหว่างที่มีการดำเนินธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยง ดังกล่าว

4) ควรเพิ่มมาตรการการลงโทษทางอาญาในส่วนที่ผู้ประกอบการไม่ดำเนินการตาม บทบัญญัติในหมวดการควบคุม ดูแล ธุรกิจจำหน่ายสัตว์เลี้ยงเพื่อที่จะทำให้กระบวนการในการ ควบคุมดูแลมีประสิทธิภาพมากขึ้นและมีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ มีประสิทธิภาพ

5) ควรมีการกำหนดและแบ่งประเภทของสัตว์ในการดำเนินการให้ชัดเจนจาก การศึกษาแนวทางจากประเทศสหรัฐอเมริกาในส่วนแบ่งการดำเนินการเกี่ยวกับสัตว์ที่ยังไม่หย่านม ควรห้ามทำการจำหน่ายและการให้ผู้ประกอบการดำเนินการเกี่ยวกับกรงหรือที่อยู่ของสัตว์ให้ เหมาะสมกับประเภทของสัตว์โดยคำนึงถึงธรรมชาติของสัตว์ดังกล่าวว่าต้องการที่อยู่ขนาดใด และ การกำหนดแสงสว่างและคำนึงถึงความเครียดของสัตว์แต่ละชนิดให้มีความเหมาะสมกับประเภท ของสัตว์เลี้ยง การคำนึงและตรวจถึงร่างกายสัตว์หากพบว่าป่วยให้แจ้งต่อสัตว์แพทย์ทันทีที่พบ อาการผิดปกติในร่างกายสัตว์ด้วย